

Kl. 14:49

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Sådan havde jeg også forstået det, men det kan vi jo lige forske lidt mere i og få de regler helt på det rene. For de sociale ydelser, der er knyttet til arbejdsmarkedet, er jo blevet samlet i Beskæftigelsesministeriet, altså kontanthjælp og arbejdsløshedsdagpenge ligger samlet i Beskæftigelsesministeriet. Og det er jo en ændring i det, der ligger bag, når der bliver spurgt: Hvad vil man gøre med hensyn til dem, der ikke har forsikret sig og derfor risikerer at stå uden indkomst, hvis de mister deres arbejde? Det har jeg overhovedet ikke noget lovgrundlag for at gå ind i.

Der kan så være en række andre ting, altså, socialpolitik består jo af en række andre forhold, familiepolitik, støtte til narkomaner, planer i forhold til hjemløse, førtidspensionssystemet, folkepensionen, anbragte børn, børnehaver, en lang række initiativer, og der skal man selvfølgelig hele tiden være opmærksom på, om der er en sammenhæng mellem dem, der ikke har et arbejde, og de ydelser, de får. Det er ikke min ressort.

Kl. 14:50

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Og så er der en kort bemærkning fra fru Özlem Sara Cekic (*den fg. formand* (Jens Vibjerg) udtaler »Cekic« med »s«).

Kl. 14:50

Özlem Sara Cekic (SF):

Jeg hedder Cekic til efternavn (*taleren udtaler navnet med »tj«*).

Tak for redegørelsen. Jeg ved godt, hvad velfærdsministeren dengang, hun var socialminister for Socialdemokratiet, mente om økonomisk fattigdom, så jeg kunne rigtig godt tænke mig at høre: Tror ministeren, at der er økonomisk fattigdom? Ministeren skal helst ikke begynde at svare mig ved at tale om alt det andet, der ikke er økonomisk fattigdom. Tror ministeren, at der i dagens rige Danmark er nogle mennesker, som ikke har råd til at betale husleje, tre måltider sund mad til deres børn, støvler til deres børn, når sneen falder? Er der en økonomisk fattigdom i Danmark?

Kl. 14:51

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:51

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Der er jo mennesker, der ikke har råd til at betale deres husleje, bl.a. fordi de har en meget høj husleje. Jeg besøgte en ufaglært arbejder, der bo-

ede alene med to teenagedøtre, og efter at konen var flyttet fra ham, syntes han, at han havde svært ved at betale en husleje på 8.000-9.000 kr., men han havde jo ud over sin løn som arbejder – på et lager tror jeg han var – tilskud til børn som enlig forsørger til de to piger. Fordi huslejen var høj, havde de jo ikke mange penge at leve for, men jeg mener ikke, at man kan sige, at en ufaglært arbejder i dagens Danmark er fattig. Han kan tilhøre en lavindkomstgruppe, men jeg synes ikke, at han er fattig.

Kl. 14:52

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er der endnu en kort bemærkning fra fru Özlem Sara Cekic.

Kl. 14:52

Özlem Sara Cekic (SF):

Altså, ministeren har selvfølgelig været medlem af Folketinget meget længere tid end undertegnede og er derfor meget rutineret i ikke at svare på spørgsmål. Men jeg spurgte faktisk: Tror ministeren, at der er økonomisk fattigdom i dag? Jeg snakker ikke om ufaglærte, som har en høj husleje, det er ikke det. Er der nogen mennesker i Danmark, som er økonomisk fattige – altså ja eller nej?

Hvis det er et nej, må vi tage diskussionen derfra. Og hvis det er et ja, vil jeg rigtig gerne spørge ministeren: Hvad skal man gøre i forhold til de her mennesker? Er der noget, man kan gøre, eller synes ministeren, som ministeren også sagde under samrådet forleden om udsættelse eller ej, at det også handler om, at vi i folkeskolen skal lære de her børn at prioritere deres penge rigtig? Er der noget at gøre?

Kl. 14:53

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak. Så er det ministeren.

Kl. 14:53

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Jamen der er i allerhøjeste grad noget at gøre, det er Danmark jo et strålende bevis på. Vi er et af de lande i verden, hvor indkomstniveauet er højest, og hvor der er den absolut mindste ulighed, altså forstået som økonomisk afstand mellem mennesker. Det er en meget, meget stor kvalitet ved vores samfund, og vi skal virkelig bestrebe os på at fastholde, at den ulighed ikke vokser. Det kan der så blive udsigt til her på papiret, hvis det er sådan, at folks boligformuer og formuer i det hele taget bliver mindre. Det være sagt til de her påstande om, at uligheden vokser.

Men helt grundlæggende har vi en meget høj grad af lighed og et meget højt indkomstniveau i